

Fabelen en gedichtjes

J.J.A. Goeverneur

bron

J.J.A. Goeverneur, *Fabelen en gedichtjes*. Hugo Suringar, Leeuwarden 1873

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/goev001fabe01_01/colofon.htm

© 2005 dbnl

De Raaf

De Raaf.

Zie daar dien bedelaar eens staan;
Hij heeft een pikzwart rokjen aan,
En stapt, zoo lang de winter duurt,
Langs alle huizen van de buurt,
En roept: Kras! kras! ach geef me een beentje,
Ik ben te vree, al is 't maar eentje.

Maar komt de lieve lente in 't land,
Dan is hij blij, de slimme klant;
Dan vliegt hij op een hoogen tak
En fladdert vroolijk op het dak,
En roept: Ik dank u, lieve vrinden,
Nu kan ik zelf den kost weer vinden!

De Raaf.

De knaap en het hondje

De knaap en het hondje.

De Knaap.

Hondje, zit op!
 Stil met den kop,
 Recht met het lijf,
 Houd u nu stijf.
 't Buikjen vooruit,
 Braaf, kleine guit!
 Kijk mij nu aan:
 Zoo, wél gedaan!

Hondje.

Ach, moet ik al leeren, en 'k ben nog zoo klein;
 Ach, laat mij met rust, tot ik grooter zal zijn.

Knaap.

Neen, hondje! 't is best, dat gij nu al wat doet;
 Want zijt gij wat grooter, dan gaat het niet goed.

Het hondje leerde nu met vlijt,
 En kon ook, na een korten tijd,
 Flink op zijn achterpootjes staan
 En zoo rondom de tafel gaan;
 Ook sprong het in den waterplas
 En haalde wat verloren was.
 Het knaapje had daar vreugde van,
 Leerde ook en werd een kundig man.

De Knaap en het Hondje.

De Hond en het Bokje

De Hond en het Bokje.

Hond.

Bokje, pas op, anders bijt ik u zeer!

Bokje.

Hondje, pas op, anders stoot ik u weer!

Hond.

Bokje, mijn tanden zijn scherp, pas maar op!

Bokje.

Hondje, mijn horens staan vast op den kop!

Hond.

Bokje, het was maar uit gekheid gezeid;
Laat ons wat spelen, wij hebben den tijd.

Zij stoeiden en speelden en huppelden rond,
En buitelden soms alle twee op den grond;
Dan rustten ze een poosje, dan sprongen zij weer
Al holderdebolder, den tuin op en neer,
En kregen elkander eens fiks bij de kladden,
Het was om te lachen, zoo'n pret als zij hadden.

De Hond en het Bokje.

De doode Kanarievogel

De doode Kanarievogel.

Ach zie, ons vogeltjen is dood!
Zijn bekje is toe en lust geen brood;
Zijn heldere oogjes zien niet meer;
De vlerkjes hangen bij hem neer;
Hij kan niet meer in 't kooitje springen
En ons des morgens wakker zingen!

De kindren groeven met de schop
Een graf voor 't lieve vogeltje op;
Daar legden zij het zacht in neer,
En spraken niet, maar weenden zeer.
Toen veegden zij hun traantjes af
En plantten bloemen op het graf.

De doode Kanarievogel.

De vogeltjes voor de schuur

De vogeltjes voor de schuur.

De vogeltjes maken een droevig geschreeuw,
Want buiten op 't veld ligt het alles vol sneeuw;
Zij hebben zoo'n honger, maar, wat zij ook pikken,
Zij vinden geen korreltje op 't land meer te bikken.

Maar hier in de schuur is nog, o zoo veel! graan.
De boer met zijn zoons is aan 't dorschen gegaan,
En wat er gedorscht is, dat doen zij in zakken,
Om brood voor de vrouw en de kindren te bakken.

De vogeltjes zien dat en fladdren in 't rond;
Want valt er een koorntje uit den zak op den grond,
Dan pikken ze 't op en verdeelen het eerlijk,
En denken: wat smaakt toch dat koorn overheerlijk!

De Vogeltjes voor de Schuur.

De hond en de kat

De hond en de kat.

Wel hoe blaft gij zoo, Kardoes?
Ha, 't is tegen onze poes.
Ze is u zeker weer ontlopen
En daar in den boom gekropen.
Nu, 't is goed, dat zij maar vlucht;
Want gij bijt haar soms geducht.

Poes bleef zitten op den tak,
Net als sliep ze op haar gemak;
Maar, toen vriend Kardoes ging loopen,
Deed zij gauw haar oogen open,
Sprong er af en liep naar huis,
Maar ving eerst op weg een muis.

De Hond en de Kat.